

CHARLOTTE LINK

Fogócska

Charlotte Link

Fogócska

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
Die Suche

Copyright © 2018 by Blanvalet Verlag, a division of Verlagsgruppe
Random House GmbH, München, Germany

Hungarian translation © Dobosi Beáta

© General Press Könyvkiadó, 2019

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
DOBOSI BEÁTA

Szerkesztette
HORVÁTH ANNAMÁRIA

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISBN 978 963 452 253 9

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő SZABÓ PIROSKA

Ez a könyv a debreceni könyvnyomtatás
több mint négy évszázados hagyományait őrzi
ALFÖLDI NYOMDA Zrt.-ben készült.
Felelős vezető György Géza vezérigazgató

2013. november

1

Sötét volt, és hideg. Ráadásul a scarborough-i vonat közvetlenül az orra előtt ment el. Pedig Hannah ezt a vonatot beszélte meg az apjával. Megesküdött neki, hogy eléri.

– Életedben először lennél pontos! – mondta Ryan, az apja.
– Nem vagyok biztos benne, hogy jó ötlet egyedül elengedni téged Hullba.

– De a nagyi annyira szeretné! Születésnapja van.

– Te és a te nagyd! Tényleg nem értem, mit... – Ryan elharrapta a mondat végét.

A férfi sohasem ápolt jó viszonyt az anyjával. Hannah nem tudta, mi lehet az oka, de mivel az apja igazából senkivel sem jött ki jól, úgy gondolta, csakis Ryan viselkedésén múlhatott a dolog. Többnyire rosszkedvű volt, mogorván és barátságtalanul bánt másokkal. A felesége sem bírta mellette: amikor Hannah négyéves volt, az asszony lelépett.

Ryan hagyta magát rábeszélni, hogy a tizennégy éves lánya egyedül vonatozzon Kingston upon Hullba meglátogatni a nagyanyját a születésnapján ezen az esős novemberi szombaton, de világosan az értésére adta, hogy igazából egyáltalán nincs ínyére a dolog.

– Mindig álmodozol. Sosem vagy pontos. Semmit sem vagy képes normálisan megcsinálni. Kétlem, hogy ez jól fog elsülni.

Hannah tudta, hogy az apja nem sokat néz ki belőle, de ezúttal nem hagyta eltántorítani magát. Addig könyörgött és nyafogott, amíg végül meg nem kapta az engedélyt. Együtt nézték ki a vonatokat Scarborough-ból Hullba és vissza. Úgy volt, hogy Ryan érte meg kocsival Scarborough-ba, és hazaviszi Stain-

tondale-be, mert ebben a kis faluban nagyon rossz volt a busz-közlekedés.

A vonat elment, ezen már nem lehetett változtatni. Hannah a peronon állt, és a könnyeit nyelte. Hogy történhetett ez meg? Olyan szilárdan eltökélte, hogy nem okoz csalódást az apjának. Bebizonyítja neki, hogy megbízható, önálló és már elég felnőtt. Ehelyett pont az előítéleteit fogja megerősíteni.

Megtörölte a szemét. Bőgéssel nem sokra megy. Megszólított egy kalauzt, és megtudta, hogy a következő scarborough-i vonat két óra múlva indul. Ettől nem lett jobb a kedve. Előhalászta a mobilját a zsebéből, és felhívta az apját, aki egy takarítócégnél dolgozott, és külön kérte, hogy osszák be erre a szombatra. Ahogy Hannah sejtette, igen mérgesen reagált.

– Negyed nyolckor akartam érted menni! Most mit csináljak még két óráig? Hétre végzünk! Úristen, Hannah, miért csinálod mindig ezt? Miért olyan nehéz, hogy egyszer az életben elindulj?

Hannah nyelt egyet. Mit mondhatna erre? A nagyi az utolsó pillanatban megkérte, hogy szedje ki a ruhákat a mosógépből a kosárba, és talán pont ez a két perc hiányzott. Tény, hogy rosszul kalkulált. Mint mindig.

– Mint mindig! – fejezte be az apja a szidalmait, amelyek Hannah egyik fülén bementek, a másikon ki. – Tudod, mit? Gyere haza, ahogy tudsz! Semmi kedvem folyton vigyázban állni, miközben te állandóan eltolsz mindent! – Azzal dühösen megszakította a beszélgetést.

Hannah azt fontolgatta, mitévő legyen. Leballagott a peronról, és átvágott az állomásépületen. A Pumpkin kávézó előtt habozott egy kicsit. Volt egy kis pénze, talán beülhetne egy kólára és egy muffinra, hogy ott várjon... Ez elég felnőttes dolog lenne. De aztán eszébe jutottak az apja kemény szavai, és megint könnybe lábadt a szeme. Visszamehetne a nagymamájához. A nagyi megölelné és megvigasztalná.

Kilépett az állomás előtti térre. A négysávos Ferenswayen

sűrű forgalom dübörgött – majdnem ugyanannyian voltak úton ezen a szombati kora estén, mint egy átlagos hétköznapon. Leszállt a sötétség, a levegő hideg volt, és szitált az eső. Hannah borzongva húzta fel a vállát.

Az egészben az volt a legtragikusabb, hogy ez a szerencsétlen ügy az apja malmára hajtotta a vizet. Rettenetes, de Hannah-nak egyszerűen nem sikerült meggyőznie őt, hogy már nem egy butuska kislány. Az apja folyton talált rajta valami kivetnivalót, belekötött, szemrehányásokat tett neki. Hannah gyakran elmerengett, milyen élete lenne, ha nem hagyta volna el őket az anyja. Nem voltak tiszta emlékei róla, de a fényképeken fiatalnak és csinosnak látta, és szép volt a mosolya. Hannah meg tudta érteni, miért szakított egy olyan férfival, mint az apja, de azt nem, hogy miért ment olyan messzire.

– Talán Ausztráliába – vetette oda foghegyről az apja, amikor Hannah évekkal ezelőtt egyszer félénken megkérdezte, hová ment az anyja. – Élnek ott rokonai.

Sosem léptek kapcsolatba.

Hannah bedugta az okostelefonja fülhallgatóját a fülébe. A dübörgő basszus minden más zajt elnyomott, a járművek berregését és az emberek hangját is. Még az apja dühös szavait is, amelyek a fülében visszhangoztak. A fülhallgató majdnem mindig a fülében volt, de az apjának persze ez sem tetszett. A zene azonban segített, hogy kikapcsoljon, és élete minden gondját meg baját elfelejtse. Legalábbis egy időre. De sajnos ettől a problémák még nem szűntek meg. Megbízhatóan újra és újra visszatértek.

Amikor valaki határozottan megkopogtatta a vállát, Hannah összerendezte, megpördült, és kirántotta a fülhallgatót a füléből.

Egy fiatalember fekete szemébe nézett.

– Hannah? – kérdezte a fiú. – Hannah Caswell?

– Igen? – A fejére húzott kapucni és a szemébe lógó nedves hajtincsek miatt Hannah nem ismerte meg azonnal a srácot.

– Bocs, nem akartalak megijeszteni – mondta a fiú. – Szóltam párszor, de nem hallottad.

Már tudta, ki az. Kevin Bent. Egy nem működő családi gazdaságban lakott az anyjával és a bátyjával Staintondale-ben, néhány kilométerre Hannah-éktól. Az apa nem élt velük, és senki sem tudta, mi lett vele. Ryan a mélységes megvetés hangján szólt Bentékről, és szigorúan megtiltotta a lányának, hogy barátkozzon a fiúkkal. Hannah nem igazán értette ezt az elutasító magatartást. Mrs. Bent egész kedves volt, és nem tehetett róla, hogy sclerosis multiplexben szenvedett, kerekesszékebe kényszerült, és be kellett zárnia a családi gazdaságot. Benték szociális segélyből éltek, de ezért sem az anyát, sem a fiúkat nem lehetett hibáztatni.

– Szia, Kevin! – köszönt Hannah. Remélte, hogy a fiú nem veszi észre a sírás nyomait az arcán. Végére is Kevin már tizenkilenc éves volt, és Hannah nem akart kisírt szemű kislánynak tűnni a szemében.

– Egyedül vagy? – kérdezte Kevin.

Hannah bólintott.

– Igen. Lekéstem a vonatot.

A fiú meglóbálta a slusszkulcsát.

– Elviszlek. Scarborough-ig. A haverjaimhoz megyek Croptonba, de az apukád biztos érted tud jönni Scarborough-ba.

Hannah elgondolkodott. Ha elmegy Kevinnel, nagyjából a megbeszélt időben ér Scarborough-ba. Azt persze nem mondja meg az apjának, hogy Kevin Bent hozta haza, majd kitalál helyette valami mást. Lehet, hogy Ryant még le is nyugózi, hogy Hannah mindenképpen ellenére pontos volt.

– De az neked nagy kerülő – vetette ellen. – Sokkal hamarabb Croptonba érnél, ha nem Scarborough felé mennél.

A fiú vállat vont.

– Negyedóra. Biztos nem több.

Hannah szerint a kitérő több időt vett igénybe, de nem javította ki a fiút. Hízelt neki a dolog. A jóképű Kevin Bent hajlandó miatta vesztegetni az idejét. Azért, hogy vele lehessen? Ezt el sem tudta képzelni. Mert kicsoda is ő? Egy szürke kisegér, aki iránt még soha egyetlen fiú sem érdeklődött.

– Jössz, vagy nem? – kérdezte Kevin.

Hannah erőt vett magán. Nem volt biztos a dolgában, de ha elutasítja az ajánlatot, később meg fogja bánni, erre mérget vett volna.

– Megyek. Tök rendes vagy – mondta.

Egymás mellett lépdeltek, átkeltek egy úton, és egy nagy parkolóba értek, amely telis-tele volt autókkal. Kevin előszedett egy parkolójegyet, fizetett egy automatánál, majd elindultak a parkolón át, mígnem a fiú megállt egy kis horpadt, de ragyogóan tiszta Fiat előtt. Kinyitotta az ajtót, Hannah pedig behuppant az anyósülésre, megkönnyebbülve, hogy sikerül kikecmeregnie a szorult helyzetből. Tisztában volt vele, hogy az apja sosem tudhatja meg, hogy Kevin Bent furikázta. Valamilyen oknál fogva az apja makacsul ragaszkodott ahhoz a véleményéhez, hogy Benték veszélyes bűnözők: egy semmirekellő, munkakerülő csürhe, aminek egyenes következménye, hogy lopnak, csalnak és hazudnak. Kevin testvére nyolc évvel ezelőtt valóban a rendőrség látókörébe került, amikor egy tizenöt éves lány megerősztakolásának az ügyében nyomoztak. A lányt iskolába menet néhány fiú rábeszélte, hogy tartson velük, majd órákon át egy lezárt üzemcsarnokban bántalmazták, és többször megerősztakolták. Kevin akkor tizenhat éves bátyja tagadta, hogy részt vett volna a bűncselekményben, és végül nem is tudtak rábizonyítani semmit. Ami természetesen Hannah apját kicsit sem érdekelte.

– Még jó, hogy benne volt! – mondta. – Ok nélkül nem hallgatta volna ki a rendőrség. Kár, hogy nem tudtak rábizonyítani semmit. Az ilyen alakoknak rács mögött a helyük.

Kevin beindította a motort, kihajtottak a parkolóból, és besoroltak a Ferenswayen áramló sűrű forgalomba.

– Alig ismertelek meg – mondta Kevin. – Jól megnőttél.

Hannah elpirult örömeiben.

– Hát igen... – Atyaég, hogy lehet ilyen béna? – Jövő áprilisban leszek tizenöt.

– Azta! – mondta Kevin. Hannah futólag rápillantott oldal-

ról. A fiú vigyorgott. Egyértelműen. Hannah szavai úgy hangzottak, mintha idióta kisiskolás volna, aki visszszámol a születésnapjáig.

Ne akard lenyűgözni, Hannah, ne akard lenyűgözni! – mondogatta magának. *Csak kedves akar lenni, ezért visz el, de nem lát benned semmit, és a jövőben sem fog, ha így viselkedsz.*

Egy szót sem szoltak, amíg ki nem értek a városból, és rá nem fordultak az A165-ösre, amely Hullból Scarborough-ba vezetett. Az út részben a tengerparton futott, olykor alacsony, szél tépázta bokrok szegélyezték, amelyeket nem lehetett látni a sötétben. A forgalom még mindig élénk volt, tömött sorban haladtak, és a szembejövő sávban is egymást érték az autók. Majdnem másfél órán át lesznek úton. A kocsi meleg és kényelmes volt, de Hannah olyan feszültnek érezte magát, hogy azt kívánta, bárcsak inkább megvárta volna a következő vonatot. Itt ült Scarborough egyik legjobb pasijával összezárva – és tudta, hogy nem egyedül ő találja Kevint jóképűnek. Sokat beszéltek róla, az iskolában és a közösségi oldalakon, a lányok folyton róla csacsogtak Hannah környezetében. Bármit megadtak volna azért, hogy Kevinnel randizhassanak. A fiú sűrűn váltogatta a barátnőit. Pillanatnyilag szingli volt, ami persze nem azt jelentette, hogy közben senkivel sem kavart.

Hannah tudta, hogy mindenki irigyelné ezért a helyzetért, nagyon is irigyelné, ugyanakkor azzal is tisztában volt, hogy el fogja szúrni. Nem tartotta magát kifejezetten csinosnak, különbözött a többi lánytól. Volt egy kis súlyfelesleg a csípőjén, az arca gyerekesen pufóknak nézett ki, és lehetetlen ruhákban járt. Az apja határozta meg, mit vehet fel, és ő vásárolta a cuccait. Mivel sosem voltak jól eleresztve anyagilag, vásárláskor az alacsony ár volt a legfontosabb szempont. A ruhák úgy is néztek ki. Olcsók és alaktalanok voltak, néhány mosástól teljesen kifakultak. És legalább egy számmal nagyobbak voltak a kelleténél, hogy Hannah belenőhessen, és ne kelljen olyan gyakran új holmikát venni.

Sóhajtott egyet.

– Mit csináltál Hullban? – kérdezte Kevin hirtelen. – Ilyen messze.

– A nagymamámnál voltam. Ott lakik.

– És apukád elengedett tők egyedül? – Staintondale-ben mindenki tudta, hogy Ryan Caswell nagyon szigorú, és a lánya egyetlen lépést sem tehet felügyelet nélkül. Mintha az első adandó alkalommal lelépne Ausztráliába, ahogy Mrs. Caswell tette tíz éve. Szegény Hannah levegőt sem vehetett engedély nélkül.

– Hát, nem volt egyszerű – vallotta be. – Nem akart elengedni. Azt hitte, megint elszúrom. És az a legrosszabb, hogy...

– Hogy lekésted a vonatot – fejezte be a mondatot Kevin, amikor Hannah elnémult.

A lány bólintott.

– Igen. Apának megint igaza lett.

– Szerintem csak azért szúrod el mindig, mert bebeszéli neked, hogy el fogod szúrni – vélekedett Kevin. – Így lehet elvenni az ember önbizalmát, aminek az lesz a vége, hogy tényleg nem tud megcsinálni semmit. Hinned kell magadban, Hannah. Akkor menni fog.

Hannah elgondolkodott.

– Az embernek nem könnyű hinnie magában – mondta végül –, ha olyan...

– Ha olyan apja van, mint neked?

– Nem csak az apám miatt. Hanem... Mármint én tényleg nem vagyok...

Elhallgatott, érezte magán Kevin tekintetét.

– Milyen nem vagy?

Hülyeség volt ezt mondani, de most már nem számított.

– Nem vagyok olyan, mint a többi lány. Nem vagyok olyan...
menő.

Csinos – igazából ezt akarta mondani, de szerencsére még időben lenyelte a szót. Nem mintha Kevin nem láthatta volna a tulajdon két szemével, de nem kellene külön felhívnia rá a figyelmét.

– Miért kellene mindenkinek „menőnek” lennie? – kérdezte a fiú. – Te különleges vagy, Hannah. Nem olyan, mint mindenki más. Szerintem ez sokkal érdekesebb!

Hannah nyelt egyet. Ez most komoly?

Mit lehet mondani ilyen helyzetben?

A többiek tudnák, gondolta Hannah, ők tudnák!

Megint hallgattak egy sort. Közben több településen áthajtottak, és sok autó letért. Az út egyre üresebb lett. Ha kinézett az ablakon, Hannah sejtette a láthatárig nyúló mezőket. Valahol mögöttük ott volt a tenger.

Ilyen hát a szabadság, gondolta váratlanul. Az éjszaka. Kevin. Az apám, akinek fogalma sincs, hol vagyok.

Hogy mondjon valamit, megkérdezte:

– És te mit csináltál Hullban?

– Az egyik haverom nyitott ott egy pubot. Segítettem neki összeszerelni a bútorokat. Holnap is megyek.

– Tök rendes tőled.

– Ezer éve ismerem. December elején nyitja meg a helyet. Ha akarsz, eljöhetsz.

Atyaég!

– Hát... szóval...

– Gondolom, egy kólát azért ihatsz.

– Persze. Szívesen elmegyek. Köszö. – Az apja soha az életben nem engedné el. Egy hulli pubba. Amit Kevin Bent haverja vezet. Kizárt. Ki kell eszelnie valami ürügyet. Volt egy barátnője, Sheila. Az apja néha – nagy néha – megengedte, hogy nála aludjon. Mi lenne, ha azt mondaná, Sheilánál alszik, közben meg Hullba megy?

– És elviszel? – kérdezte. – Mármint a megnyitóra.

– Naná! Szerinted az apukád elenged?

– Nem. De nem kell tudnia róla. – *Ez most nagyon menő volt, gondolta Hannah.*

Kevin ismét elvigyorodott.

– Oké. Ha megoldod valahogy...

Rajtuk kívül már csak kevesen voltak az úton. Kevin felhangosította a rádiót. Ariana Grande.

– Szereted ezt a zenét? – kérdezte a fiú.

– Igen, nagyon bejön.

Hallgattak. Hangosan szólt a zene. Betöltötte a kocsit. Odakint tovasiklott a sötétség.

Talán most új életet kezdhettek, gondolta Hannah. Valahogyan.

2

Nem sokkal hét előtt értek Scarborough-ba. Kevin az állomásra vitte. Megkérdezte Hannah-t, nem hívja-e fel az apját, hogy szóljon, hamarabb megérkezett, de a lány – reményei szerint könnyed hangon – azt felelte, hogy az apja még a munkahelyén van, majd inkább odamegy. Magától értetődően nem hívhatta fel az apját a kocsiból. Ryan rögtön rájött volna, hogy valaki hazahozta, és még ha Hannah nem is említi neki Kevin Bent nevét, kiakad. A szájába rágta, hogy soha, de soha ne szálljon be senki autójába, hacsak nem ismeri jól az illetőt. Közeli ismerősre azonban Hannah nem hivatkozhatott, mert fennállt a veszély, hogy az apja leellenőrzi, amit mond. Ryan Caswell magában a Jóistenben sem bízott.

Az volt a nagy kérdés, mit mondjon neki. Hannah törte a fejét, ám ekkor a szerencse a segítségére sietett: pont akkor értek az állomásra, amikor a vonata, amellyel jönnie kellett volna, befutott. Mondhatja azt, hogy az utolsó pillanatban mégis elérte. Az apja biztos morogni fog, amiért nem hívta korábban, de ezt kibírja. Ez még a jobbik eset.

– És hol dolgozik? – kérdezte Kevin. – Odavihetlek.

– Nem kell, jó lesz az állomás. Azt fogom mondani neki, hogy a vonattal jöttem.

– Oké. – Kevin megállt. – És tényleg odamész? – tudakolta.

– Mármint az apukád munkahelyére.

– Persze. – Az apja valószínűleg már hazament, de ezt Kevinnek nem kell tudnia. Felhívja, Ryan kiakad, amiért vissza kell kocsikáznia, megkérdezi, miért nem használja Hannah a fejét, de végül érte jön.

Amikor kiszállt az autóból, kirázta a hideg. A nyirkos, hűvös levegő a meleg kocsi után még kellemetlenebbnek érződött. Kevin áthajolt az anyósülésen.

– A megnyitót majd megbeszéljük, jó?

– Persze, mindenképp.

– De nem stoppolsz be Staintondale-be, ugye? Veszélyes.

– Tuti nem.

– Jól van. Akkor majd talizunk. Szia, Hannah!

Hannah becsukta az ajtót, majd a kocsi után nézett.

Atyaég, tényleg nem álmodik? Bizonyos értelemben randija lesz Kevin Benttel. Nem romantikus randi, mert buliba mennek, de akkor is. Együtt fognak bulizni! Életében most először hívta el egy fiú valahová. És rögtön Kevin Bent! Izgatottan szedte elő a telefonját a farmerzsebéből. Felrobban, ha nem mondhatja el azonnal Sheilának.

Sheila, akihez valósággal hozzánőtt a mobilja, azonnal felvette.

– Hali! Mi újság?

– A scarborough-i állomáson vagyok. Hullban voltam. És találj ki, ki hozott haza!

– A vonat, gondolom – felelte Sheila kicsit unottan.

– Nem. Találkoztam valakivel Hullban, aki kocsival hazahozott.

– Na és ki volt az? – Sheila hangja idegesen csengett.

Hannah kiélvezte a pillanatot.

– Kevin.

A barátnője hallgatott egy darabig, aztán teljesen elképedve azt kérdezte:

– Már mint Bent? Kevin Bent?

– Pontosan.

– Ez de király! Kevin Bent hazahozott kocsival? Hogy csináltad?

– Nem kellett semmit sem csinálnom. Összefutottunk, és megkérdezte, hazahozhat-e.

– Ezt a mázlit! – Sheilának nem igazán sikerült palástolnia az irigységét. – És milyen volt? Hogy viselkedtél? Remélem, nem hallgattál egész úton, mint a sült hal.

Hannah attól tartott, hogy pontosan ezt tette.

– Hát...

– Ne már! Ugye nem untattad halálra? – kérdezte Sheila.

Ahhoz képest, hogy a legjobb barátnőm, nem valami kedves, gondolta Hannah. Biztosan csak az irigység beszél belőle. Sheila sajnos túl jól ismerte Hannah gyenge pontját, ezért sikerült a lényegre tapintania.

Hannah úgy döntött, kijátssza az ütőkártyáját.

– Szerintem nem unta magát. Megbeszéltünk egy randit. December elejére.

– Mi van?

– Partizni megyünk. – Hannah szerint ez jobban hangzott, mint a nyitóbuli. – Megkérdezte, elmegyek-e vele.

– Kevin Bent partizni akar veled? – kérdezte Sheila olyan hitetlenkedve, hogy az megint rosszul esett Hannah-nak.

– Igen.

– Nem vágom. Komolyan? Kevin és te...

– Csak az apám a gond – mondta Hannah. – Nem fog elengedni.

– Tutira nem – vágta rá Sheila megkönnyebbülten.

– Ezért azt fogom mondani neki, hogy nálad alszom. Mit szólsz? Benne vagy?

– Hm. – Érezni lehetett, mennyire nem fűlik a foga Sheilának ehhez a szerephez. Hannah elmegy Kevin Benttel, a környék legjobb pasijával partizni, ő pedig otthon kuksol, és alibit biztosít neki. Úgy vélte, csinosabb és menőbb Hannah-nál, belevalóbb és rátermettebb, ráadásul jobb cuccai is vannak. Hová a fenébe tette Kevin a szemét?

Mintha csak olvasna a gondolataiban, Hannah azt kérdezte:

– És valami ruhát is kölcsön szeretnék kérni. Tudod, az én cuccaim...

– Ja, azokban nem mehetsz, retteneteselek. Csodálom, hogy ma ez nem zavarta Kevint. Márminth a legutóbbi barátnője rohadt jól nézett ki, király cuccai voltak...

Hannah úgy érezte magát, mintha arcul ütötték volna, de igyekezett leplezni az érzéseit.

– Segítesz, vagy nem?

Sheila nyilvánvalóan rájött, hogy nincs más választása, ha nem akar rossz barátnőnek tűnni. Ráadásul, ha segít, első kézből jut majd információhoz.

– Hát jó – mondta vontatottan.

– Kösz! Tündér vagy!

– Amúgy miért nem vitt el Staintondale-be? Ő is ott lakik.

– Mert ment tovább Croptonba. A haverjaihoz. Egyébként meg hogy magyaráztam volna meg az apámnak? Így mondhatom, hogy vonattal jöttem.

Ezt Sheila is kénytelen volt belátni. Beszéltek még pár percet, Sheila az út és a beszélgetés minden részletét tudni akarta, aztán elbúcsúztak, Hannah pedig felhívta az apját. Először a mobilján, majd amikor azt nem vette fel, az otthoni számon. De semmi. Bekapcsolt az üzenetrögzítő, Hannah azonban nem hagyott üzenetet.

A második, harmadik és negyedik próbálkozásra sem volt szerencséje. Az apja nem vette fel.

Hannah azon töprengett, mihez kezdjen. Annyira haragszik rá az apja, hogy direkt nem fogadja a hívását? Vagy úton van, és éppen nincs térerő?

Ott állt az állomás tégláépülete előtt, amelyet egy magas torony, egy nagy óra, valamint egy impozáns kupola díszített, és érezte, hogy egyre jobban fázik a szemerkélő esőben és a ködben. Szombat este ebben az időben kevesen jártak az állomáson, az előtte lévő téren meg még annyian sem. Aki tehetett, ott-hon maradt, és bevaccolta magát a kandalló elé. Az elmúlt két

óra lázas izgalmától Hannah-n úrrá lett a kimerültség és az aggodalom. Az apja sokkal későbbre várta, és mi van, ha addig nem tudja elérni?

Bemehetne várakozni az állomás épületébe, ahol legalább a hideg és az eső ellen védve lenne. Itt is volt egy Pumpkin kávézó. De a gondolat, hogy egészen kilencig ott ücsörödjön egyedül, nem tűnt különösebben vonzónak.

Újra megpróbálta felhívni az apját, ezúttal is eredménytelenül.

Tett pár tétova lépést az úton, és ekkor megállt mellette egy autó. Az ablak legördült.

– Hannah!

A lány megtorpant.

3

Dustin Walker a londoni King's Cross pályaudvarról Scarborough-ba tartó vonaton dolgozott kalauzként, és nagyon örült, hogy pontosan fél tízkor befutottak. Gyors léptekkel végigsietett a peronon. A lehető leghamarabb otthon akart lenni. Hosszú napja volt, és a vonaton minden második utas meg volt fázva. Dustin körül mindenki köhögött, és az orrát fújta. Odahaza azonnal bekap pár vitamintablettát. Remélte, hogy nem szedett össze semmit.

Ekkor egy férfi lépett elé. Dustin ki akarta kerülni, de az illető is oldalra húzódott. Dustin ingerülten megállt.

– Igen? – kérdezte.

– A hulli vonat már rég befutott – mondta a férfi. Nagyon sápadt volt. A szeme tágra nyílt, a tekintete zavartnak tűnt. – Pontosan. Háromnegyed órával ezelőtt.

– Lehet. Én Londonból jövök – válaszolta Dustin.

– A lányomnak azon a vonaton kellett volna lennie. De nem volt rajta.

– Ebben nem tudok segíteni. Mondom, hogy én Londonból jövök...

– Senki sem tud segíteni! – ordította a férfi. Úgy tűnt, menten pánikrohamot kap. – Az információnál nincs senki. Megnyomtam a segélyhívó gombot, de ott sem tudtak semmit. Senki sem tud semmit!

Dustin sem tudott semmit, de megesett a szíve a férfin.

– A lánya Hullban volt? – kérdezte.

– Igen. Tizennégy éves. Eredetileg az előző vonattal akart jönni, de lekéste. Felhívott, és megbeszéltük, hogy a következővel jön. De nincs itt.

– Időben kiment a peronra? Nem lehet, hogy a lánya elment valahová...

– Pontos voltam! Sőt, tíz perccel korábban kiértem. A jó peronon vártam. Jött is a vonat. De ő nem volt rajta!

– Lehet, hogy elkerülték egymást a tömegben. Megesik az ilyesmi.

– De akkor itt kellene lennie valahol. Már az egész állomást átkutattam. Még a női vécében is jártam. Sehol sincs. Kimentem az épület elé is, mindenhol megnéztem, nincs itt.

– Van a lányának mobilja?

– Igen. Már hívtam. De csak a hangposta jelentkezik.

Dustin felsóhajtott. Feltételezte, hogy az apa feleslegesen aggodódik. A lánynak valószínűleg kutya baja. Ezek a mai tizennégy évesek... Biztos a pasijával mulatja az időt valahol.

– És mit csinált a lánya Hullban? – kérdezte.

– Meglátogatta a nagyanyját. De természetesen őt már felhívtam, és nincs nála. A lányommal akkor beszéltem utoljára, amikor szólt, hogy lekéste az előző vonatot.

– Azóta nem jelentkezett?

– Többször próbált hívni. Hét óra tíz és húsz között. A kocsi-ban ültem, lent a parton, a vár alatt. Nyilván nem volt térerő, és

csak sokkal később vettem észre, hogy keresett... De nem hagyott üzenetet. Nem tudom, honnan hívott, és miért.

Dustin újra felsóhajtott. Bárcsak ne állt volna meg! Hogy varkarija le magáról ezt a fickót?

– Nézze, Mr...

– Caswell. Ryan Caswell. Staintondale-ben lakom, Hannah-val. A lányommal. Egyedülálló vagyok. Egy takarítócégnél dolgozom. Ma nem sokkal hét előtt végeztem, utána Hannah elé akartam jönni. De... várnom kellett. A következő vonatig.

Fura figura, gondolta Dustin, két órán át várakozik a kocsjában a tengerparton, ebben a hidegben, ahelyett hogy beülne valahová, és legalább egy meleg teát inná. Biztos sóher... Nem is csodálom, hogy a lányának esze ágában sincs hazamenni...

– Eléggé bepöccentem, amikor bejelentette, hogy késik – folytatta halkán Ryan Caswell. – Azzal fenyegettem, hogy nem jövök érte. Pipa lettem, mert mindig... olyan figyelmetlen. Folyton elfelejt vagy elveszít valamit. Annyira jellemző, hogy egy vonatot sem képes elérni. Olyan rohadt jellemző!

– Szegény gyerek! – dünnyögte Dustin a bajsza alatt.

– De nem szökne meg ezért – tette hozzá Caswell. – Még... gyerek. Tudom, milyen koraérettek mostanában a tizennégy évesek, de az én Hannah-m teljesen más. Szeleburdi, gyerekes...

Hát, ami azt illeti, a szülők néha elég nagyot tévednek, gondolta Dustin, de hangosan csak annyit mondott:

– Van Hannah-nak barátja? Vagy legjobb barátnője? Akihez elmehetett?

– Itt nem mehetett senkihez – mondta Caswell –, mert akkor rajta kellett volna lennie a vonaton.

– Hát, fogalmam sincs. De talán mondta egy barátnőjének, hol van. Miután magát nem sikerült elérnie.

Ryan szemében felcsillant a remény.

– Sheila! – kiáltotta. – Sheila Lewis. A legjobb barátnője itt, Scarborough-ban! – Már a telefonját nyomogatta. Dustin fontolóra vette, hogy odébbálljon-e, de valami – szerinte az az áldott jó

szíve – nem engedte, hogy magára hagyja ezt a zavarodott férfit. Valahogy hatalmába kerítette az érzés, hogy felelős érte.

– Sheila! Ryan vagyok. Ryan Caswell! – kiabált a férfi a telefonba. Már-már ordított. – Tudod, hol van Hannah? Az állomáson vagyok. A negyvenöt perccel ezelőtt érkező hulli vonaton kellett volna lennie, de... Igen. De nincs itt. Hogyhogy?

Hallgatott.

– Nem értem. Megtennéd, hogy nem beszélsz mellé? Tudod, hol van, vagy sem? Ide hallgass, Sheila, ha történt valami Hannah-val, és te valami félreértelmezett baráti összetartásból nem vagy hajlandó beszélni, akkor bajba kerülsz. Nagy bajba, nekem elhiheted!

Milyen kellemetlen fickót!, gondolta Dustin. *Ez a Sheila nyilvánvalóan tud valamit, azért hebeg-habog, de semmi értelme ekkora nyomást gyakorolni rá. De ilyen ez a Caswell. Már ránézésre látszott. Megkeseredett. Krónikusan rosszkedvű. Hadilábon áll saját magával és a világgal is.*

Caswell ismét hallgatott. Aztán levegő után kapott.

– Mi? Mit mondasz?

Ez az, ez az, gondolta Dustin.

– Hogy ki hozta haza? – üvöltötte Caswell. Az a pár utas, aki még a peronon tartózkodott, feléjük fordult.

– Ez nem lehet igaz! Nem lehet igaz! És most meg eltűnt. Eltűnt!

Caswell bontotta a vonalat, és Dustinhoz fordult. Úgy nézett ki, mint aki kísértetet látott.

– Kevin Bent hozta haza! Autóval!

Dustin nem tudta, ki az a Kevin Bent, de Ryan Caswell számára a tény, hogy a lánya beszállt ennek a pasasnak a kocsijába, szemlátomást felért egy kisebbfajta katasztrófával.

– Egy veszélyes bűnöző! A bátyját nemi erőszakkal vádolták. – Caswell újabb számot ütött be a mobiljába. – Hívom is a rendőrséget!

ELSŐ RÉSZ

2017. október 13., péntek

1

Antiszociálisak voltak – mondta az idős hölgy, és undorodva grimaszolt hozzá. – Ez van. Jóságos istenem! Már kezdettől furcsának találtam az albérlőit. Rossz érzésem volt.

Kate Linville a scalbyi szülőháza nappalijában állt, Scarborough elővárosában, és zavartan nézett körül. Rendőr volt, és látott már egyet s mást, főleg ocsmányságokat, de ez itt mindenen túltett: üres konzervdobozok halmai a sarokban, összeharapdált pizzaszletek papírtányérokra, félig felborult italosüvegek, amelyeknek a tartalma hatalmas, csúnya foltokat hagyott a szőnyegen. Macskavécé, amelyet hónapok óta nem tisztított ki senki. Ruhahalmok. Fehérnemű az ablakpárkányon. Hányás a fotelban. És valamivel, ami a színe alapján megszáradt vére emlékeztetett, obszcén szövegeket írtak a falra: noha csak részben lehetett kibetűzni őket, legalább ötször szerepelt bennük a *fuck* szó.

– Egek! – mondta Kate. Vajon ez tényleg rosszabb volt mindennél, amit eddig látott? Vagy csak a személyes érintettség miatt tűnt annak? Érezte, hogy ha nem állna itt a szomszéd, elbőgné magát. Kate nehezen tudta kifejezni az érzelmeit mások előtt.

– A konyhában még nagyobb a rumli – mondta a szomszédasszony. Régen is volt pótkulcsa a lakáshoz, már akkor is, amikor még Kate apja lakott itt, és ez azóta sem változott. Ő hívta fel Kate-et Londonban.

– Már két hete nem láttam az albérlőit. Felhalmozódtak a tejesüvegek az ajtó előtt. A postaládájuk dugig. És hallottam, hogy nyávog a macska. Itt valami nem stimmel. Átmenjek?

Kate igenlő választ adott. Húsz perccel később a szomszéd újra hívta.

– Ide kellene jönnie. Méghozzá gyorsan!

Kate, a Scotland Yard nyomozó őrmestere kért pár nap szabadságot, mire a főnöke felvonta a szemöldökét, mert az osztályon ki sem látszottak a munkából.

– A házról van szó, amit az apámtól örököltem. Bérbe adtam. És nagyon úgy fest, hogy az albérlőim eltűntek, és totális pusztítást hagytak maguk után. Nem tehetek mást, intézkednem kell.

A főnöke ingerültnek tűnt.

– Azt hittem, már rég eladta azt a házat.

– Nem – vallotta be Kate.

Megkapta a szabadságot. És most, ahogy követte a szomszédasszonyt a konyhába, ahol hátratántorodott a mocsoktól és a bűztől – rosszabb volt, mint egy szeméttelen –, azon tűnődött, vajon csak a gyengeségéért fizet-e meg így. Igen, el kellett volna adnia a házat. És nem, nem tette meg. Úgy döntött, hogy bérbe adja, habár tudta, hogy csak gondja lesz vele. Na nem mintha ekkora katasztrófára számított volna, mint amilyenel most szembe kellett néznie. De a házaknak költségeik vannak, állandóan újítgatni kell őket, és ha az ember peches, olyan bérlőt fog ki, aki minden csepegő csap és nyikorgó padlódeszka miatt hívogatja, és azonnali intézkedést követel. Ennek ellenére Kate vállalta a kockázatot. Mert nem volt képes eladni a szülei házat, még nem. Az anyja ebben a házban halt meg hosszú, súlyos betegség után. Az apja ebben a házban lett kegyetlen gyilkosság áldozata. A büntényt Kate derítette fel három évvel ezelőtt, és közben sok mindent megtudott az apja múltjáról, ami alapjaiban rengette meg a róla kialakult képét. És mégis... még nem állt készen rá. Még nem tudta végleg elengedni.

– Mindig nekem kell rájönnöm, ha valami nincs rendben – mondta a szomszéd. Előszedett egy zsebkendőt, és az orrára szorította. – Rettenetes! Ez a bűz! Azt is én fedeztem fel, amikor az apját megölték, és most is nekem tűnt fel, hogy valami baj van. Mindig én! – Már-már vádlón hangzott.

Hát persze, mert folyton azzal foglalkozol, ami a szomszédban

történik, gondolta Kate ingerülten, senki sem tehet semmit anélkül, hogy ne tudnál róla!

Erőnek erejével igyekezett palástolni a dühét. Igazságtalan volt. Hálával tartozott az idős nőnek.

– Remélem, ez volt az utolsó alkalom, hogy ilyen kellemetlen felfedezéseket kellett tennie – mondta.

– Ki tudja... – A szomszédasszony vállat vont. Kate gyanította, hogy valójában élvezi a helyzetet. Végre némi változatosság az egyhangú, magányos életében.

A két nő folytatta a lehangoló körutat a házban. Mindenütt ugyanaz fogadta őket, az első emeleti hálószobában is. Főleg koszos ruhák és romlott ételek. Falból kitépett villanyvezetékek, lecsavarozott ablakkilincsek, tönkrement ajtózárok. A fürdőszoba ajtaját feltörték, ferdén lógott az egyetlen megmaradt zsanéron. Odabent már rég nem húzták le a vécét, a búztól Kate-nek felfordult a gyomra. Vetett egy gyors pillantást magára a mosdókagyló feletti tükörben: az arca fehér, a homloka verítékes. A frufruja nedves.

– Ez... felfoghatatlan – nyögte ki.

A szomszédasszony, aki még mindig az orrára szorította a zsebkendőt, bólintott.

– A fürdőkád is tiszta mocsok – motyogta alig érthetően.

A kádban bokáig állt a víz. Úszkált benne valami, ami leginkább hányásnak tűnt.

– Mit műveltek ezek itt? – kérdezte Kate zavartan.

Az albérlőket akkor ismerte meg, amikor kivették a házat. Egy férfi és egy nő, mindketten harminc körül. Nem voltak különösebben szimpatikusak, de ellenszenvesek sem. Talán kicsit titokzatosnak tűntek. A férfi azt mondta, éppen munkát keres, de a nőnek volt munkaszerződése egy építési vállalattal, és igazolni tudta, hogy biztos jövedelmet kap. Nem mindig időben, de végső soron elég megbízhatóan fizettek. Kate megkönnyebbült, hogy nem keresték nyakra-főre. Semmit sem kifogásoltak, készek voltak bútorozottan kivenni a házat.

Pont ezért gyanakodhattam volna, gondolta Kate. Nem voltak saját bútoraik, és soha semmi miatt nem panaszkodtak.

A szülei régi hálószobájában rátaláltak a macskára: nyilván mindenféle ellátmány nélkül hagyták hátra az állatot. Kicsi, puha és koromfekete volt. Valószínűleg úgy élte túl, hogy a szanaszét hagyott ételmaradékokat ette. Elhanyagoltnak tűnt. Egy bevetetlen ágyon hevert a mocskos ágynemű között, és halkán, panaszosan nyávogott.

– Még a macskájukra sem gondoltak – jegyezte meg Kate.

– Tegnap hoztam neki egy kis tejet – mondta a szomszédasszony. – De én nem vehetem magamhoz. Allergiás vagyok rá! – Bizonyítékképpen tüszentett egyet.

Kate ellenállhatatlan késztetést érzett rá, hogy lekuporodjon egy sarokba, a tenyerébe temesse az arcát, és megvárja, amíg jön valaki, aki megígéri, hogy elintézi mindent, neki ne legyen ezzel gondja. A csodában reménykedett: a kosz és a rombolás csak úgy eltűnik, és a helyes kis ház, ahol felnőtt, mintegy varázsűtésre ismét olyan meghitt otthonná változik, amilyen mindig is volt. Biztonságban érezte magát, amikor idejött – amikor elmenekült a londoni lakása hidegsége, a magányos élete és a munkahelyi problémái elől, hogy belemerüljön a múltba, amely még mindig meleget árasztott magából. Ebben a pillanatban jött rá, hogy ez már soha többé nem lesz így. Még ha helyrehozza is a károkat, ha megint minden szép és rendezett lesz, a sérülés akkor is maradandó. A második sérülés az apja megölése óta. A ház és az atmoszféra ezt sosem fogja kiheverni.

Senki sem fog segíteni neki. Magára maradt a gondjával. Megemberelte magát. Nem kuporodhat le a sarokba. Ki kell találnia, mi legyen a következő lépése.

Az egész mizériának egyetlen előnye volt: egy félig-meddig szabályosan megírt felmondás, amely a nappaliban hevert az asztalon, és Kate-nek címezték. Még meg akarta mutatni egy jógnak, de feltételezte, hogy ennek birtokában újra egyedül fog rendelkezni a ház felett. Ha ő mondta volna fel a jelenleg ismer-

retlen helyen tartózkodó albérlővel kötött bérleti szerződést, az problémák végeláthatatlan sorát vonta volna maga után.

– Hol fog lakni a következő napokban? – kérdezte a szomszéd. – Itt nem maradhat.

– Keresek egy motelt. Mostanában biztosan nincs telt ház. Aztán megbízok egy lomtalanítással foglalkozó céget. Teljesen kipakoltatom a házat. Az lesz a legjobb.

– Sokba fog kerülni.

– Igen. De nincs más választásom.

– Feljelenti az albérlőket?

Kate bólintott.

– Persze. De nem fűzök hozzá nagy reményeket, hogy megtalálják őket. Lehet, hogy már elhagyták Angliát.

– Ezek betegek – mondta a szomszéd borzongva.

Kate lement a nappaliba, amely még mindig a legelviselhetőbb állapotban maradt, bár ez is rettenetesen nézett ki. Leült a kanapé szélére, elővette a laptopját, és rákeresett a szóba jöhető szálláshelyekre a környéken. Talált egy panziót, a Scarborough North Cliff Golf Club közelében. Egy kőhajításnyira Scalbytól, ráadásul a tengerparton.

Ja, igen, és a macska. A panzióban szívesen látták a kis kedvenceket. Kate-nek még sosem volt háziállata, de nem hagyhatta itt a macskát, és valamiért ódzkodott tőle, hogy beadja egy menhelyre. Magával viszi. Talán később majd talál neki új gazdát.

Felhívta a panziót, és megtudta, hogy bármikor beköltözhet, és addig marad, ameddig akar.

– Pillanatnyilag ön lesz az egyetlen vendégünk – mondta a barátságos női hang a vonal túlsó végén. – Örülünk, ha nálunk száll meg.

Kate a kocsiban hagyta a bőröndjét. Keresett valamit, amibe beleteheti a macskát, és talált is egy macskahordozót a konyhában. Ez is tiszta kosz volt, mint minden. Bő forró vízben és a megmaradt hangyányi mosogatószerrel kimosta, és remélte, hogy a panzióban adnak majd egy plédet bele. Itt a házban szó

szerint semmit sem talált, ami a macskának vagy a panziótulajdonosoknak a megelégedésére szolgálhatott volna.

A szomszéddal együtt elhagyta a házat, és gondosan bezárta az ajtót. Enyhe őszi nap volt, a kék égen ragyogott az októberi nap, itt-ott fehér felhőfoslányok úsztak. Az út mentén, az előkertekben álló fák lombja piros-arany színekben pompázott.

Mindenek ellenére békés itt, gondolta Kate.

Az autót még az apjától örökölte annak idején. Ragaszkodott hozzá, mint mindenhez, ami az apjáé volt. Például a házhoz. A sérülés, amely a házat érte, valóságos fizikai fájdalmat okozott neki.

– Majd beszélünk – köszönt el a szomszédasszony.

Kate a hátsó ülésre tette a macskahordozót, és beült a volán mögé.

Rendbe hozom a házat. Aztán eladom. Amint lehet.

2

Carol Jonest egész nap nyomasztotta a találkozó. A Scarborough-i gyámhivatalban ezen a pénteken teljes volt a fejtelenség, ennek ellenére nem tudta kivenni a fejéből az Allard-ügyet. Egy halk, idegesítő hang folyton azt suttogta: *Ma még el kell menned Allardékhez! Ma még el kell menned Allardékhez! Ma még...*

Péntek délután volt, nem sokkal fél öt előtt. Már majdnem minden kolléga hazament hétvégére, és aki még ott volt, az is már szedelőzködött, és indulni készült. Carol kedvetlenül becsúsztatta a laptopját a táskájába.

Irene Karimian, a főnöke bekukkantott az ajtón. Már kabátban volt, a táskája a vállán lógott.

– Én mentem. Nem felejtí el Allardéket, ugye, Carol?

– Persze hogy nem. Rögtön oda megyek. – Carol igyekezett tárgyilagosságnak és motiváltnak tünni, hogy Irene ne vegye észre, milyen rossz a kedve.

A két nő együtt lépett ki a város szívében álló, lehangoló, szürke épületből. Irene, akinek gazdag férje volt, beszállt a Mercedesébe, Carol pedig a kis ütött-kopott Renault-jába, és mint mindig, most is lélegzet-visszafojtva leste, beindul-e. Hála istennek ezúttal megtette neki ezt a szívességet. Péntek, tizenharmadika. Nem lett volna csoda, ha a kocsi is bedöglik.

Allardék a gyámhivatal közelében laktak, a hosszú, sivár Roscoe Streeten, amelyet apró, keskeny sorházak szegélyeztek. Sürögős felújításra szorultak, de a tulajdonosoknak nem volt rá pénzük. Rozoga ablakok, amelyekén télen kiszökött a meleg, a párás tengeri levegő pedig be. Törülközőnyi lebetonozott előkertek. A homlokzatokon bejárati ajtók, amelyekről már réges-rég lepergett a máz, és ablakfülkék, amelyeket piszkos függönyök takartak, különben a lakók akár az utcán, a járókelők szeme előtt is élhettek volna. Az emeleten egyetlen ablak. A tetők lejtése enyhe volt, ezért a padlásokat nem lehetett beépíteni. Carol tudta, hogy hátul van egy konyha, amelynek az ajtaja a hátsó udvarra nyílik, mögötte fal választja el a telket a következő házsortól. Az udvart néhány lakó befűvesítette, egyesek még virágot és zöltséget is ültettek. Allardék nem, ők egyszerűen leaszfaltozták. És mindent kipakoltak, amire nem volt szükségük. Ott roszdásodott egy régi mosógép, mellette egy kanapé düledezett és penészedett. Ezek között szárították a ruhákat, és többnyire akkor is kint hagyták őket, ha eleredt az eső. Az emeleten volt a szülők hálószobája, egy fürdő és egy másik szoba, amelyen a két lány, Mandy és Lynn osztozott.

A tizennégy éves Mandy egész héten igazolatlanul hiányzott az iskolából, és hiába szólították fel kétszer is a szülőket, nem adtak magyarázatot a távollétére. Az igazgatónő a gyámügyhöz fordult, mert tudta, hogy figyelemmel kísérik a családot. Sok gond volt velük, a lányok gyakran rettenetes állapotban mentek iskolába, sűrűn hiányoztak igazolatlanul, és két évvel ezelőtt Mandynek eltörött a karja, amikor összeveszett az anyjával, azt pedig sosem sikerült tisztázni, hogy tettelegességre került-e sor,

vagy a lány csak véletlenül megbotlott. Szóba került, hogy kiemelik a lányokat a családból, de egyelőre elvetették a lehetőséget. Nem volt túl sok nevelőcsalád, gyermekotthonban pedig csak a legvégső esetben helyezték el a gyerekeket. Irene Carolt bírta meg azzal, hogy vegye gondjaiba az Allard családot, és tartsa rajtuk a szemét. Carol szilárdan eltökélte, hogy nem okoz csalódást. Sem Irene-nak, sem a lányoknak, sem magának.

Csak kicsit távolabb tudott leparkolni, közvetlenül egy fitnessstúdió előtt, amely egy viharvert, hosszúkás épületben működött. Hatalmas plakátok hirdették a szolgáltatásokat. *Személyi edző* – állt világító vörös betűkkel a tejüveg kirakat felett. Carol sóhajtott egyet. Folyton küzdött a súlyával, és talán pont egy személyi edzőre lett volna szüksége. De nem volt energiája a kemény munkanapok végére még egy megerőltető programpontot beiktatni.

Végigsietett az utcán, átkelt a túloldalra, és megállt a család háza előtt. A szokványos ablakfülkében az üveg előtt csak félhosszú függöny lógott, ha lehajolt az ember, beleshetett a szobába. Carol megállapította, hogy megy a tévé, látta a villódzó kékes fényt. Legalább volt itthon valaki. Bár az esetek többségében ez volt a helyzet. Marlon Allard, az apa csak alkalmi munkákat végzett, ha egy építkezésen segédmunkásra volt szükség. Patsy Allard egy drogériában dolgozott eladóként, de kirúgták, mert lopott. Azóta munkanélküli volt, és a családját terrorizálta. Ő volt a gond. Marlon néha felöntött a garatra, de fásult és békés maradt. Patsy viszont igazi házisarvány volt. Utálta az életét, és utálta a férjét. Égre-földre megesküdött, hogy szereti a gyerekeit, de sokszor rajtuk vezette le a frusztrációját.

Carol kissé tartott tőle. Patsy pedig megérezte ezt. Nem valami szerencsés felállás.

Carol becsengetett, és kihúzta magát. Mindenre felkészült. Megesett már, hogy Patsy Allard végtelen szitokaradattal fogadta.

Hamar ajtót nyitottak. Patsy jelent meg a nyílásban. Alacsony, sovány nő. Szőkére festett haj, a tövénél ősz. Régen csinos nő le-

hetett, de az életét végigkísérő frusztráció beleette magát a vonásaiba. Elcsigázottnak tűnt. Sokkal többnek nézett ki harminckilencnél, amennyi valójában volt. Egyes ötvenesek lényegesen fiatalabbnak hatottak nála. Szűk farmert és kék pulóvert viselt, amely túl nagy volt rá, ezért kiemelte a soványságát.

– Igen? – kérdezte barátságatlanul.

Carol rámosolygott. Nem alázatosan, de kifejezte, hogy kész kompromisszumos megoldást keresni a felmerült problémára.

– Jó napot, Patsy! Hogy van?

– Hogy lennék? Szarul, mint mindig. Kösz a kérdést.

– Marlon dolgozik?

– Nem. És én sem. Lynn-nek nyolc hete van gyakorlati helye.

De ezt már tudja.

Carol természetesen tudta. A gyámhivatal szerezte a tizenhat éves Lynn-nek a gyakorlati helyet egy asztalosműhelyben.

Legalább egy olyan tagja volt a családnak, aki miatt pillanatnyilag nem kellett aggódni.

Carol tapasztalatból tudta, hogy Patsy nem fogja behívni a házba. Rá kell kérdeznie, aztán majd elválík, szerencséje lesz-e.

– Bemehetek?

– Marlon éppen focit néz. A nappaliba nem mehetünk.

– Jó lesz a konyhában is.

Patsy sóhajtott egyet, de hátralépett.

Carol követte a szűk és sötét folyosón, ahol csak egymás mögött tudtak menni, mert egymás mellett nem fértek volna el. A házon látszott, hogy takarítják. Lehet, hogy Allardék az udvaron tárolták a lomjaikat, de idebent ügyeltek a rendre. Egy ilyen kis házban ez szükségszerű is.

A konyha apró volt, de az egyik sarokban állt egy szögletes kis asztal négy székkal. Carolt ugyan nem kínálták helyel, de leült. Patsy újra felsóhajtott, és tüntetőleg állva maradt. A tűzhelynek támaszkodott.

– Még sok dolgom van ma – mondta.

– Ne aggódjon, Patsy, én is mennék már hétvégézni – felelte.

Carol barátságosan. – Csak arról van szó... Felhívtak minket Mandy iskolájából. Hétfő óta nem volt bent. Nincs igazolása. Az iskolatitkár két e-mailt is írt magának, de nem válaszolt rájuk.

– Igen, és?

– Tudja, hogy a szülőknek igazolniuk kell, ha a gyerekük hiányzik az iskolából.

– Jól van. Küldök nekik egy e-mailt. Ennyi volt?

– Mi baja Mandynek?

– Influenzás. Nem is csoda ebben az évszakban.

Az október eddig szokatlanul enyhe volt, és Carolnak nem volt tudomása járványról sem, mégis bólintott.

– Szegény! Fekszik?

– Persze.

– Benézhetek hozzá?

Patsy összehúzta a szemét.

– Alszik. Szerintem ne ébresszük fel!

– Ha csak ránézek az ajtóból, biztos nem ébred fel.

– Már arra felébred, hogy felmegyünk a lépcsőn. Ahogy a fokok nyikorognak...

– Akkor is látni szeretném.

– Sajnálom, nem lehet – mondta Patsy.

Carol felkelt.

– Vagyis nem engedi meg?

– Nem.

A Patsy-féle nők tisztában vannak a jogaikkal. Tudta, hogy Carol nem mehet fel. Ha kenyértörésre kerül a sor, csupán rendőr kíséretében teheti meg, akinek bírói engedélyt kell hoznia magával. De a körülmények nem igazoltak ilyen drasztikus intézkedést.

– Patsy, mindketten tudjuk, milyen szomorú dolog történt – mondta Carol. – Amikor eltört Mandy karja...

– Annak már két éve.

– De maga törte el. Ez komoly dolog.

– Szerencsétlenül esett.

– Nekilökte a falnak.

- Veszekedtünk.
- A szülő és a gyerek közötti vita nem fajulhat el annyira, hogy a gyerekek eltörjön valamije.
- Baleset volt.
- Akkor is aggódom Mandyért.
- Csak influenzás. Egyébként kutya baja.
- Láta orvos?
- Annyira nem vészes. Néhány napig ágyban marad, és rendbe jön. – Patsy fesztelenül beszélt. Túl fesztelenül? Carolnak az volt az érzése, hogy nem teljesen őszinte.
- Jelentkezzen az iskolánál! – mondta beletörődően.
- Fogok – felelte Patsy. A két nő a bejárati ajtó felé indult. A nappaliból kihallatszott a sportkommentátor hangja.

Itt valami nem stimmel, gondolta Carol. Ismerte Patsyt, sosem csinált volna ekkora hűhót abból, hogy ne ébresszék fel a lányát, ennyi anyai érzés nem szorult belé. Más oka volt annak, hogy nem engedte fel.

De ott volt még Lynn, a nagyobbik gyerek. Carol elhatározta, hogy hétfőn felkeresi a műhelyben, ahol a gyakorlati képzést véggezte. Lynn, amióta otthagya az iskolát, próbált távolságot tartani a családjától, de nem akarta cserben hagyni a hűgát. Ha Mandyvel valami komoly dolog történt, Lynn előbb-utóbb beszélni fog.

Carol kilépett az utcára. Már sötétedett. A szél keletről fúj, hűvösebb lett, és magával hozta a tenger szagát.

– Bármikor hívhat, ha meg akar beszélni velem valamit – mondta. – Kérem. A beszélgetés mindig segít. Legalábbis jobb, mint szőnyeg alá söpörni a gondokat.

– Persze. Hívom, ha történik valami – válaszolta Patsy. De a szeme mást mondott: *Na húzz el innen! Előbb költözöm a Mars-ra, mint hogy felhívjalak.*

Carol a kocsijához ment, és beszállt. Az ablaktörlő alatt egy szórólap lapult, amely pizza-házhozszállítást hirdetett. Carol végignézett a sivár utcán.

Aggódott Mandy Allardért.

Azon tűnődöm, mikor fogják megtalálni. Nem láttam azóta, de még mindig itt lebeg a képe a szemem előtt. A képe, amikor még élt.

Nem volt különösebben csinos, de volt benne valami szerethetően gyermeki. Már majdnem egy éve, hogy találkoztunk. Merő véletlenből pont azon a sötét utcán mentem aznap este. Csak azért, mert el akartam kerülni a dugót, ami egy építkezés miatt alakult ki a főúton, különben nem azon a csendes lakónegyeden hajtottam volna át. De tulajdonképpen nem is hiszek a véletlenekben. Szilárd meggyőződésem, hogy az életben mindennek célja van. Találkoznom kellett vele azon az estén.

És neki is velem.

Nem akar beszélni, habár sötét van, esik az eső, és én felajánlottam neki, hogy hazaviszem.

– Hogy hívnak? – kérdezem.

– Saskia – feleli. Bizalmatlanul méreget. Kiszállok, és odalépek elé. Ha meg akarna fordulni, hogy elfusson, megragadnám, és nem engedném el.

Miközben beszélgetünk, szemmel tartom az utcát, a környező házakat, a sötét előkerteket. Ha felbukkan valaki, gyorsan el kell tűnnöm. De ilyen későn, ebben az időben senki sem dugja ki az orrát, kivéve a kutyásokat – ők mindig kijönnek. A leghetetélebb időpontokban, ha esik, ha fúj.

Most azonban nyilván még a kutyáknak sincs kedvük sétálni. Minden csendes. Az ablakokban fények égnek. Egy teremtett lelket sem látni.

– Mennem kell – mondja Saskia, és kapkodva szedi a levegőt.

Fél. Szabályosan érzem. De nem az a fajta, aki sikoltozni kezd, és sípcsonton rüg. Ahhoz túl félénk. Túl udvarias. Az ilyen lányok megtanulnak viselkedni, és ezek a magatartásformák működnek is, amíg a saját köreikben mozognak, vagyis a magukfajta emberek között. De ha kénytelenek szembenézni az élet veszélyeivel és romlottságával, az ilyen lányoknak végük. Semmit sem kaptak az útra, amit fegyverként használhatnának. Tehetetlenek.

Saskia biztosan megtanulta, hogy ne szálljon be idegenek autójába. De ha az idegen ott áll előtte, legfeljebb pár lépésnyire, ha érzi az elszántságot, ha közvetlen a veszély... Erre az esetre nem készítették fel. Azt esetleg mondták neki, hogy fusson el. De talán már ösztönösen tudja, hogy nem menne vele semmire.

Már tudja, hogy veszített.

El akar menni mellettem, de rögtön elállom az útját.

– Kérem... – mondja halkán.

– Szállj be! – mondom én. Parancsoló hangon.

Sírva fakad.

Megragadom a felkarját, egyáltalán nem védekezik. A megérzésem helyesnek bizonyul: ez a lány megtanulta, hogy azt tegye, amit mondanak neki. Otthon ezzel jó pontot szerez, szeretik, és gondját viselik, a szülei érezhetően büszkék, amiért ilyen szófogadó kislányuk van. Az olyanok, mint Saskia szülei, nem gondolnak bele abba, hogy a kislányuk mindig szófogadó lesz. Mindig.

Erősen szorítom, nem fájdalmasan, de határozottan. Nyertem, tudom jól. Ha most el is kezd sikítani, betuszkolom a kocsiba, és elhajtok vele, mielőtt a környező házak lakói feltápaszkodnának a tévé előtti foteljukból, a papucsba lépnének, és az ablakhoz ballagnának.

Nem sikít. Beültetem az anyósülésre, és bekapcsolom a biztonsági övét. Megpillantom a bézs harisnyáját, a barna csizmáját és a virágos szövetet. Valószínűleg kordbársony ruha.

Saskia még nincs abban a korban, hogy szakadt farmert, a hasat szabadon hagyó topot hordjon, és erősen sminkelje magát.

Nem mintha azt nem találnám szépnek. De ebben az életszakaszban, ahol Saskia jár, még engedelmesebbek.

És alakíthatóak.

Az anyósülés melletti ajtón gyerekszár. Saskia nem ugorhat ki egy piros lámpánál, hogy segítséget kérjen egy járókelőtől.

Csak sír és sír. Halkan.

Beszállok, beindítom a motort. Közben az ablaktörők végigszántják a szélvédőt.

Áthajtunk a városon. Látom, hogy Saskia idegesen bámul kifelé. Egyszer az egyik lámpánál közvetlenül egy másik kocsi mellett állunk meg. Látom, hogy Saskia igyekszik elkapni a másik sofőr pillantását, de én nem igazán szeretném, hogy a fickó később, amikor Saskia arcával lesznek tele a lapok, felismerje a síró gyereket, aki kétségbeesetten bámult rá egy vizes autóablakon át.

– Nézz rám! – rivallok rá.

Azonnal felém fordul. Reszket félelmében. Már tudja, hogy nem haza viszem, ahhoz már túl messze járunk az otthonától. Egyébként sem hülye. Érti, hogy ez itt egy hosszabb történet lesz. Sokkal hosszabb.

– Hová megyünk? – kérdezi remegő hangon.

Rámosolygok. Előbb-utóbb kivívom a bizalmát. Egyébként fabatkát sem ér az egész.

– Az új otthonodba – mondom gyengéden.

Lehorgasztja a fejét, és hevesebben kezd sírni. Kinyújtom a kezem, megfogom a combját. Érzem, ahogy a reszketés abbamarad, a gyerek megdermed.

– Nem kell félned. Tetszeni fog. Minden rendben lesz.

Sír.

Ha sejtettem volna, hogy még hónapokig sírni fog... Akkor nem törtem volna magam ennyit.

Nem megyek a pincébe. Pedig nehezemre esik megállni. De nem megyek le. Jobb így.